

Триптих

Переднє слово

...Та й сон же, сон, напричуд дивний,

Мені наснився –

Найтверезіший би упився...

...Уп'ємося отрутою,

В кризі ляжем спати,

Пошлем думу аж до Бога:

Його розпитати,

Чи довго ще на сім світі...

Т.Г.Шевченко

Якою постає рутина сучасної людини?

Все життя – мрії в голові, ілюзії, сни... А коли вона прокидається, то бачить жорстоку реальність, не ідеалізований світ і сумує.

Зрештою, людська істота усвідомлює своє невігластво, в якому живе...

Живе? Існує...

Прокидаюся й сумую, що то був сон,

І не важливо: помер я у ньому чи ні.

Вкотре собі обіцяю, що не писатиму більше сумних віршів,

Проте мене тішить...

Те, що в сні це не реально,

Те, що мене не існує в сні

І світ навколо – лише витвір уяви.

За вікном летить лапятий сніг,

Нехай засипле людей та й інший увесь світ.

І нас потягне спати.

Цивілізації загрожує знищення,

І вкотре в нескінченному світі зведемо руїни

Народів, котрі себе згубили,

Поповнимо списки системи зір.

І нехай же я спатиму,

Склавши кістки в домовину холодної вовни

Поруч із братами й сестрами по шкірі й по крові.

І снитиму далі про вічність високу,

І нехай уже все, не буде нічого.

День починається з кави,

Як завжди. Та ніби у сні

Все зараз,

Коли зранку на кухні палає газ,

А в небі щось літає.

День починається з кави,

Як завжди. Підемо в ліс,

Дорогою до магазину на тиждень уперед скупимосся.

О ні. Щось там далеко лунає.

День починається з кави.

На вулиці немає нікого:

Тепер ми нові володарі

Всього засніженого двору.

До темної ночі гуляємо, бо продовжили зимові канікули,

Чому ж тоді будинки стоять похмурими монолітами?

День починається з кави.

Ось тобі й біда:

На вулиці вимкнули світло,

Може, зламалося щось, полагодять скоро.

Суцільна нудьга.

Тим часом день починається з кави.

Морози ще гірші йдуть.

Промайнуло вже років двісті,

Хоча за вікном тільки лютий.

І день починається з кави.

Сьогодні упало близько,

Ми всі перелякалися від шуму,

Та все ж пішли подивитися.

День починається з кави.

Досі не ходжу до школи,

Полиці в магазинах спустіли,

Та нічого: маємо заготовки.

І день починається знову, щоправда, кави нема.

Значить, то лунала сирена:

- Прокидайся, почалася війна.

Ми відтворили джунглі з бетону й сталі,

А зуби й кігті замінили на зброю.

Все, що нас стримує, - крихкі моралі.

Нові людські пасовиська просторі,

Нові темні проспекти і вулиці тьмяні –

Тепер новий простір для полювання.

Ніколи людина не відійде від тварини,

Вища нервова діяльність і розум –

Це все, що нас відрізняє,

Та нічого:

Скоро ми себе вб'ємо

І Земля спочине знову

Ентропічним спокоєм.

Не покотиться прогрес далі

Через ненаситні бажання природні.

І не вийдемо ми зі спіралі

Власного ланцюга харчового

ДНК свого